

Quan Zaratustra arribà a la primera ciutat que hi ha al llindar dels boscos, trobà una gernació aplegada al mercadal, perquè havia corregut la brama que s'hi podria veure un funàmbul que passava la maroma. I Zaratustra parlà així a la gent:

Jo us predico el Superhome. L'home és una cosa que ha de ser superada. ¿Què heu fet per superar-lo?

Fins ara tots els éssers han creat alguna cosa que els supera i que els ultrapassa: ¿i vosaltres voleu ser el reflux d'aquesta gran marea i us estimeu més retrocedir fins a la bèstia que no pas superar l'home?

¿Què és el simi per a l'home? Una riallada o una vergonya que fa mal. I precisament això és el que ha de ser l'home per al Superhome: una riallada o una vergonya que fa mal.

Heu fet el camí del cuc fins a l'home i encara hi ha moltes coses de cuc en vosaltres. Antany fóreu simis i ara l'home és encara més simi que cap simi.

Però aquell de vosaltres que és el més savi no és res més que una discordança, un híbrid mig planta, mig fantasma. Però ¿és que potser us mano que us torneu fantasmes o plantes?

Mireu, jo us predico el Superhome!

El Superhome és el sentit de la Terra. Que la vostra voluntat digui: *sia* el Superhome el sentit de la terra!

Jo us conjuro, germans meus, *manteniu-vos fidels a la Terra* i no us cregueu aquells que parlen d'esperances sobreterrenals! Destillen metzina, tant si ho saben com si no.

Menyspreen la vida, agonitzen d'haver-se emmetzinat ells mateixos, i la Terra ja n'està cansada: tant de bo se'n perdi la mena!

Antany ultratjar Déu era l'ultratge pitjor, però Déu ha mort, i amb Ell també han mort aquests ultratjadors. Ara el més terrible és ultratjar la Terra i estimar les entranyes de l'inescrutable més que no pas el sentit de la Terra!

Antany l'ànima mirava el cos amb menyspreu; i llavors aquest menyspreu era la cosa més alta:—ella volia un cos magre, lleig, famèlic. Era així que pensava esmunyir-se del cos i de la Terra.

Oh, aquesta ànima com n'era de magra, lletja i famèlica: i ser cruel era la voluptat d'aquesta ànima!

També vosaltres, germans meus, digueu, us ho prego: de la vostra ànima, ¿què en conta el vostre cos? ¿Que no és potser la vostra ànima misèria i immundícia i un llastimós benestar?

En veritat us dic, un riu immund és l'home. Cal ser un mar per poder rebre un riu immund sense tornar-se impur.

Mireu, jo us predico el Superhome: ell és aquest mar en què pot submergir-se el vostre gran menyspreu.

¿Què de més gran podríeu viure que l'hora del gran menyspreu? L'hora en què fins i tot la vostra felicitat se us torni nàusea, i així mateix, la vostra raó i la vostra virtut.

L'hora en què digueu: «¿Què importa la meva felicitat? És misèria i immundícia i un llastimós benestar!»

L'hora en què digueu: «¿Què importa la meva raó? ¿Glateix pel saber com el lleó pel seu nodriment? És misèria i immundícia i un llastimós benestar!»

L'hora en què digueu: «¿Què importa la meva virtut? Encara mai no ha fet que em tornés furiós. Que cansat estic del meu Bé i del meu Mal! Tot això és misèria i immundícia i un llastimós benestar!»

L'hora en què digueu: «¿Què importa la meva justícia? No veig pas que jo sigui un carbó ardent. Però l'home just és un carbó ardent!»

L'hora en què digueu: «¿Què importa la meva compassió? La compassió ¿no és la creu on ha estat clavat Aquell que estima els homes? Però la meva compassió no és pas cap crucifixió».

¿Heu parlat mai així? ¿Heu cridat mai així? Ai!, tant de bo us hagués sentit mai cridar així alguna vegada!

No pas el vostre pecat—la vostra contentació és allò que clama al cel, l'avarícia que hi ha en el vostre pecat és allò que clama al cel.¹

¿On és, doncs, el llamp que us llepi amb la seva llengua? ¿On és el deliri que caldria inocular-vos?

Mireu, jo us predico el Superhome: ell és aquest llamp, ell és aquest deliri!—

Quan Zaratustra hagué parlat així, un home d'entre la gent cridà: «Ja n'hem sentit a parlar prou, del funàmbul; au, vegem-lo!» I tota la gent es rigué de Zaratustra. Però el funàmbul, que s'adonà que això anava per a ell, es posà a fer feina.

4.

Zaratustra, però, contemplà la gentada i se'n meravellà. Llavors parlà així:

L'home és una maroma tesa entre animal i Superhome,—una maroma sobre un abisme.

Un perillós passar a l'altra banda, un perillós fer camí, un perillós mirar enrere, un perillós tremolar i aturar-se.

¹ Cf. Gènesi 4, 10.

El que hi ha de més gran en l'home és que és un pont i no pas un fi: allò que en l'home es pot estimar és que sigui una *transició* i un *ocàs*.

Jo estimo aquells que no saben viure altrament que enfonsant-se en llur ocàs, perquè ells són els que passen a l'altra banda.

Jo estimo els grans menyspreadors, perquè són veneradors i fletxes d'anhel cap a l'altra riba.

Jo estimo no pas aquells que darrere les estrelles busquen una raó per enfonsar-se en llur ocàs i sacrificar-se, sinó aquells que se sacrifiquen a la Terra perquè la Terra arribi a ser del Superhome.

Jo estimo aquell que viu per conèixer i que vol conèixer perquè el Superhome arribi a viure. I així vol el seu propi ocàs.

Jo estimo aquell que treballa i inventa per bastir al Superhome la casa i li prepara terra, animal i planta: perquè així vol el seu propi ocàs.

Jo estimo aquell que estima la seva virtut: perquè la virtut és voluntat d'ocàs i una fletxa d'anhel.

Jo estimo no pas aquell que guarda per a si mateix una gota d'esperit, sinó aquell que vol ser del tot l'esperit de la seva virtut: així avança com a esperit pont a través.

Jo estimo aquell que, de la seva virtut, en fa la seva afecció i el seu fat: així, per la seva virtut, vol voler viure encara i no viure més.

Jo estimo aquell que no vol tenir gaires virtuts. Una virtut és més virtut que no pas dues, perquè és més nus el nus d'on penja el fat.

Jo estimo aquell l'ànima del qual es prodiga,¹ aquell

¹ Cf. Lluc 17, 33.

que no vol rebre gratitud ni tornar-ne: perquè regala sempre i no es vol guardar per a si mateix.

Jo estimo aquell que s'avergonyeix quan els daus cauen a favor seu i llavors es pregunta: ¿que potser sóc un tafur trampós?—perquè vol fer cap a la seva perdició.

Jo estimo aquell que llança paraules d'or davant els seus actes i compleix més que no promet: perquè vol el seu ocàs.

Jo estimo aquell que justifica els que seran i redimeix els que foren: perquè vol fer cap a la seva perdició pels que ara són.

Jo estimo aquell que castiga el seu Déu perquè estima el seu Déu:¹ perquè ha de fer cap a la seva perdició per la ira del seu Déu.

Jo estimo aquell que té l'ànima profunda fins i tot quan l'han ferit i que pot fer cap a la tomba per una fotesa: així, de grat, va pont a través.

Jo estimo aquell que té l'ànima tan curulla que s'oblida de si mateix, i que totes les coses són en ell: així totes les coses esdevenen el seu ocàs.

Jo estimo aquell que és lliure d'esperit i de cor: així el seu cap no és sinó entranya del seu cor, però el seu cor l'empeny cap a l'ocàs.²

Jo estimo tots aquells que són com grosses gotes que cauen d'una en una del grop obscur que penja sobre els homes: anuncien el llamp que s'acosta i fan cap a la perdició com a anunciadors.

Mireu, jo sóc un que anuncia el llamp i una feixuga gota que cau del grop: aquest llamp, però, es diu Superhome.—

¹ Citació invertida d'Hebreus 12, 6; cf. així mateix Proverbis 13, 24, i Apocalipsi 3, 19; també iv, «El despertar».

² Cf. iii, «De les antigues taules i de les noves», 16.